

Mlado Jutro

št. 2.

Nedelja 12. Januarja

1936

Ina Slokanova :

Balonček Skakonček in Majdica

Bil je — mal rdeč balonček. Ljubek je bil in poskočen, kakršni so sploh balončki, neprestano je poskakoval in

balončki njegovi bratci krstili za Skakončka.

Privezane na vrvice jih je nosil pro

prevračal kozorce tako imenitno, da bi prekosil vse cirkuške pajace, ki se bavijo s takimi umetnijami. In zato so ga

dajalec po mestnih ulicah in kričal:

»Balončki balončkiii! Kupite balončke! Samo pet dinarjev eden! Balončki

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglasim. Večkrat sem Ti že hotela pisati, a vedno sem odlašala. Zdaj sem se ojunčila. Vsako nedeljo komaj čakam, da prineso »Jutro«, ker vzamem iz njega »Mlado Jutro«. Zelo mi je bila všeč povest »Kraljevska kri«, ki jo je spisal Janez Rožencvet. Veliko veselja imam tudi z reševanjem križank. Zdaj ko pridejo počitnice se bom šla smučat na Rakitno. Zelo se že veselim. Še bolj vesela pa bi bila, če bi šel Ti, stric Matic z nami, a jaz dobro vem, da ne moreš, ker imaš revmatizem. Lepo Te pozdravlja Tvoja

Mirjana Borčič, uč. IV. razr. pri Uršulinkah v Ljubljani

Čevlji. Neki gospod si je naročil nove lepe čevlje. Ko so bili novi, so videli plesne dvorane, vozili so se z avtomobilom, železnico in videli so mnogo sveta. Gospod je podaril čevlje nekemu revnemu popotniku, ki si je služil svoj kruh z obiskovanjem strank. Prelepim čevljkom se ni več tako dobro godilo. Novi lastnik jih ni več negoval, kakor prejšnji. Hodil je po stopnicah gori in dol, od hiše do hiše, capljal je po ledu, snegu in dežju tako, da so zgubili kmalu prvotno obliko. Dobili so starostne gube. Morali so se vrniti k čevljarju, da jih je zakrpal. Novemu lastniku so že tudi odslužili, zato jih je podaril beraču. Ob romarskih potih je prosil milodarov in kazal ranjeno nogo. Kmalu niso zadostovali niti najskromnejšim zahtevam, zavrnel jih je berač, ki jih je bil tako vesel, ko jih je prejel. Danes leže na smetišču in premišljuje svojo življensko pot.

Andra Auersperg, uč. 2. razreda Ljubljana, Prešernova ul. 54.

Kralju Aleksandru I. Ujedinitelju!
Danes je Tvoj rojstni dan, ki ga obhaja vsak Jugoslovan. A naša domovina po Tvoji je zaslugi kraljevina. Nisi bil plašljiv, nego hraber, dober, ljubezniv. Eno je bilo Tebi glavno: ustanoviti domovino slavno.

Slaven bil si Ti vladar imena vsega vreden kralj. Joj, je burna Tvoja zgodovina, ki pozna jo svet in domovina. E. res Ti si bil vojak kakršen ni kmalu vsak. Tvoja misel je velika to se v Tvojem delu slika. Vse bo Tvoje politično delo za nas enkrat uspeh imelo. O, Tvoja ustanova, Balkanska zveza marsikomu kaj prestreza. Ja, pa tudi Balkanski pakt izpreminja velesilam takt — Res si velesilam bil na poti ker si jim račun zmešal sproti. O, zato je Maršelj, za Te usoden bil kjer si za domovino dragoceno kri prelil Je to že res, oj, prav zares, na Oplenju počiva knez! Saj res je bilo tisto leto nesrečno naši državi bo v spominu večno. To nam dalo je poguma in več bistrrega razuma. Nam zapustil mladega kralja za ljubljenega vladarja. In Tebe pač je kruta smrt vzela a ni nam vzela Tvojega dela. Da, bil si nam vladar odličen pošten, in zmerom le pravičen. A zdaj v nebesih se raduješ vse naše vzdihne, želje čuješ. Njegova zadnja srčna želja: za nas ni višjega povelja!

Vidmar Franc, uč. IV. razr. v Dolu pri Ljubljani.

(Pesem ima akrostih »Danes je Tvoj rojstni dan«. Op. uredn.)

Brezdomnik

Tiho plove barka v dalj,
zamrla je v dalji rodna obal.
Samoten popotnik na ladji stoji
gleda v daljo, oko mu rosi.
Nekdaj bil on kmet je še mlad,
poln upa in dobrih je nad.
Pa je popival, dom je prodal,
zdaj se za kruhom po svetu podal.
In kot brezdomnik na ladi stoji
gleda v daljavo, oko mu rosi.

Jože Bohinjec, dijak v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Bilo je nekega pomladanskega dne, ko je prišla mlada deklica s svojo mamico v trgovino. Pa je prišla prodajalka in me vzela z mojim bratcem vred iz škatle in naju odnesla k deklici. Deklica me je pomerila, in prav lepo sva se ji podala. Vzela naju je domov. Vedno naju je jemala s seboj, kadar je šla na izprehod. Nosila pa me je komaj leto dni. Njena noga je zrastle, tesno ji je postajalo v meni in kislo se je držala, kadar me je vzela s seboj. Večkrat me je nesla k čevljarju, ta je razbijal po meni, da je bilo joj! Deklica pa me je kmalu vrgla v jarek, kjer sem obležal do današnjega dne. Bratca pa je vrgla daleč v drugo stran in nikoli več se ne bova videla. — To mi je pripovedoval star otroški čevlječek, ki sem ga videla v jarku.

**Marrška Medič, uč. IV. raz. liceja
v Ljubljani.**

Čevlj pripoveduje. Postavili so me v izložbeno okno. Ker sem bil zelo okusno izdelan in seveda po najnovejši modi, sem imel mnogo oboževalcev. Med njimi je bila tudi neka deklica, ki je hodila vsak dan k oknu in me gledala s požljivimi očmi. Moji tovariši so mi zavidali. Ko sem se neki dan ravno prepiral s sosedom, me je zgrabila prodajalka in me odnesla v trgovino. Ves prestrašen sem zagledal v trgovini deklico, ki sem jo vsak dan videl pred izložbenim oknom. Uganil sem takoj, da me misli kupiti. Nastopil sem trnjevo službo. Deklica ni pazila name. Grdo je ravnala z menoj, služiti sem ji moral v vodi, v blatu in brozgi. Kmalu me je zavrgla in obležal sem na smetišču.

**Dragica Metelko, uč. III. c. r. drž.
real. g. v Ljubljani.**

Zgodba o čevlju. Nekoč je živel silno bogat mož, španec po rodu. Obut je bil tudi, seveda, kakor vsak drug človek. Na nogah je imel lepe čevlje in čevlji niti slutili niso, kako dolgo potovanje bodo morali napraviti. Gospod se jih je kmalu naveličal in jih je podaril nekemu uslužbencu. Takrat pa je hodil po svetu Kristof Kolumb, ki je bil silno nadarjen za zemljepis in vedno je sanjaril, kako bi prišel v Indijo. Zato se je ponudil španski kraljici, da bi ga vzela v službo. Ker pa ni imel čevljev, in ni smel bos pred kraljico, je kupil čevlje od tistega uslužbenca. Kolumb je bil sprejet v službo

pri kraljici. Kmalu ga je poslala z ladjo St. Maria v svet, da poišče nove kraje. Kolumb se je odpravil v svet in z njim seveda tudi čevlji. Kristof Kolumb je odkril razne otoke, kar so si šteli v čast tudi čevlji in končno je odkril Indijo — a bila je Amerika. Pot je bila dolga in lahko si mislite, da so morali čevlji dosti pretrpeti. A nekega dne jih je vrgel Kolumb v staro šaro. Pa je prišel zamorec in prosil Kolumba, naj mu podari čevlje, da mu ne bo treba bos hoditi po svetu. Kolumb mu jih je drage volje podaril. Zamorca je vzel Kolumb s seboj na ladjo in tako so se naposled s čevlji vred vrnili v Evropo. Zamorec je dobil službo na dvoru in čevlji so morali, ker so neprestano zevali, po dolgi poti v pokoj — na smetišče. Morda se jih še kdaj usmili kak berač...

**Valentinčič Ciril, dijak
v Ljubljani VII. Aljaževa ul. 6**

Dragi stric Matic! Po gozdu sem hodila in zdajci sem zagledala pred seboj star čevlj. Čevlj me je prijazno pozdravil in mi začel pripovedovati svojo zgodbo. Ko je bil še mlad, je stal v izložbi velike trgovine, kjer se je bahal s svojo mladostjo in lepoto. Lepega dne ga je kupil neki potnik, z njim je odšel iz trgovine in odsihmal je videl dosti sveta. Prehodil je mnogo dvoran, trgovin in cest. Nazadnje, ko je bil že ves strgan, ga je potnik podaril beraču, kateremu je še leto dni dobro služil. A ko je bil že ves preluknjani in za nobeno rabo, ga je berač pustil v gozdu. Tu zdaj leži zapuščen. Takšna je usoda vseh čevljev. Na stare dni so zapuščeni in zavrženi.

**Baus Silva, uč. I. razr. mešč. šole pri
pri Sv. Jakobu v Ljubljani**

Dragi stric Matic! Najlepša hvala za lepo knjigo, ki sem jo prejel in ki mi je napravila veliko veselja. Lepo Te pozdravlja Tvoj bralec čMladega Jutra.

**Josip Cvetko, dijak gimn.
v Kranju.**

Dragi stric Matic! Oprosti, da se Ti nisem takoj zahvalila za darilo. Zahvaljujem se Ti zdaj in Ti obenem iz vsega srca želim srečno novo leto. Lepo Te pozdravlja

**Majda Cileršek, uč.
v Ptuj.**

še, ko jo je teta pohvalila, da je že tako velika. Še bolj pa je bila vesela, ko je teta rekla kar naravnost: »Danes se pelješ z menoj v Gabrovec. Kar lepo se napremi, da mi ne bo treba čakati. Pri nas pa ostaneš, dokler se ne naveličaš.«

Mati je nekaj oklevala, a Rezika se še menila ni za njeno obotavljanje. Zdrvela je naravnost v svojo sobico in se pričela pripravljati na dolgo potovanje. Preudarjala je sem in tja, kaj naj vzame s sabo, da ne bo v zadregi. Najhuje pa ji je bilo samo to, ker ni vedela, ali naj vzame s sabo tudi punčko. »Morda se ji bodo otroci na vasi smejali«, je pomislila naposled. »Otroci v Gabrovcu niso navajeni tako lepih punčk in jo bodo nemara žalili. Pa se bo punčka prestrašila tako, da se ne bo mogla nikoli več smejljati.«

Pustila je zato punčko v postelji, pa je vzela samo solnčnik, ki je bil rdeč in lepo poslikan z okroglimi belimi rožami. Še predn se je teta nakranjajala o vsem potrebnem, je že stopila k nji v kuhinjo in jo pričela naganjati na pot. No, teta se ji ni dolgo ustavljala in kmalu sta sedeli na vozičku. Teta je nategnila vajeti, konjiček je zapeketal, voziček zdrdral in drdral — in že sta bili zunaj mesta, na gladki cesti, ki je vodila naravnost v daljni Gabrovec.

No, tam pa se Reziki vendarle ni zdelo tako lepo, kot si je v mestu vedno mislila. Tetina hiša je bila majhna, okrog hiše je dišalo po gnoju in vaški otroci so bili zakrpani ali pa še celo raztrgani. Gledali so jo z odprtimi usti, pa še govoriti se niso upali z njo. Samo od daleč so jo gledali in se čudili, ker niso vedeli, od kod se je bila Rezika tako nenadoma vzela.

Le dve reči sta se Reziki dopadli na tetinem domu. Bili sta kravici, ki sta umno prežvekovali, jo gledali pametno in nista črhnila niti enkrat. Vsako popoldne je prišel razcapan pobič po tju in ju odgnal na pašo, da ju Rezika ni videla do večera. To pa ji ni bilo prav nič všeč, ker ji je že tretji dan postalo dolg čas, ker ni videla krav v hlevu.

»Teta, čemu le mora pobič nasti kravi?« se je potožila zvečer v kuhinji teti.

»Pobič ju nima prav nič rad. Še večeraj sem videla, kako ju je ošvrknil s šibo. Rada ju imam le jaz in zato bi ju jaz rada pasla. Saj sta tako pridni in pametni.«

»No, no,« se je posmejala teta. »Če že na vso silo hočeš postati pastirica, pa postani! Bomo videli, če že jutri ne boš sita pametnih krav.«

Drugi dan je Rezika res gnala kravi na pašo. Pod pazduho je potisnila svoj lepi sončnik, v desnici pa je vihtela tenko šibo, da bi z njo naganjala kravi, ako bi bili le malo preveč nerodni. Teta je šla z njo na tesen travnik, ki je bil krog in krog zavarovan z nizko, kamenito ogrado. Od tod kravi nista mogli pobegniti nikamor in teta ju je lahko in z mirnim srcem prepustila Reziki.

Solnce je žgalo, a naj je žgalo, kolikor je hotelo, Rezika se ga ni ustrašila. Sedla je na ploščat kamen in razpela solnčnik, da se je ni dotaknil niti najmanjši žarek. Zamahovala je s šibo, da si ji ni bilo prav nič treba. Kravi sta mirno mulili vročo travo in se za pastirico nista zmenili niti enkrat.

Reziki pa je polagoma pričelo postajati dolgočas. Ker se boljšega ni mogla domisliti, je pričela prepevati na glas. Njeno petje pa je privabilo vaško otročad, ki se je dolgočasila pred svojimi domovi in ni vedela ne kam ne kod. Hipoma je bila kamenita ograda polna. Drug drugega so dregali in s prstom kazali na čudno pastirico, a besede se ni upal ziniti nihče.

Naposled jih je Rezika vendarle opazila. Povesila je solnčnik in premotrila drugega za drugim. Pogled ji je kar sam od sebe obvisel na debelušnem, rdečeličnem dekletcu, ki gotovo ni imelo več kot tri leta. Reziki se je dopadla že prvi trenutek, pa sama ni vedela zakaj. Stopila je k ogradi in si ogledala dekletce še natančneje. Resnično — prav tak obraz, prav take oči in prav take lasi ima njena punčka doma, ki zdaj spi in čaka v postelji, kdaj se vrne njena gospa.

»O, kako ti je ime, punčka?« je vprašala Rezika dekletce in ga pobožala po laseh. »Ne boj se me, saj nisem prav nič huda. Kako ti je ime?«

»Nana«, je odvrnilo dekletce in si drgnilo lice, ki je bilo umazano od Bogve česa. A Rezika jo je že pričela z obema rokama in jo snela z ograde. Postavila jo je na tla in jo odvedla k ploščatemu kamnu in jo posadila kraj sebe.

»Nana, ti pojdeš z mano v mesto«, ji je rekla odločno. »Prav takšna si kot

moja punčka. Samo nekaj bolj umazana si. Pa nič ne da. Lepo te umijem, počešem in te oblečem v novo krilce. V posteljo te denem k svoji punčki, joj, in bosta dve punčki skupaj... Saj pojdeš z mano, Nana?»

»Mhm« je odvrnila Nana v zadregi in gledala na ogrado, od koder so ji tovariši in tovarišice migali z rokami. Nemirno se je odmaknila od Rezičke in je že skočila na noge in je že drvela proti ogradi. Naglo se je skobacala na vrh in se potuhnila med tovarišice. Rezička je pritekla za njo in jo pričela vabiti k sebi. A Nana ni hotela k nji.

»Saj pojdeš z mano v mesto, punčka?« jo je Rezička vprašala še enkrat, da bi se ji prikupila še bolj. »Mhm«, je odvrnila Nana, se skrila za tovarišico in smuknila z ograde. Z drobnimi, naglimi koraki je zbežala v vas.

Rezička je odšla od ograde. Toda ko se je bližala ploščatemu kamnu, je videla strašno reč. Krava — bila je Lisica — je z velikim dopadajenjem smukala njen rdeči solnčnik in požrešno goltala bele rože, ki so bile vtakane v mehko svilo. Rezička je zavpila, a je bilo prepozno. Od solnčnika je ostal samo še drog in pokvečene, železne paličice.

»Joje«, je tarnala Rezička in ni vedela, ali naj joče ali naj zbeži, ker jo je bilo sram pred otroki, ki so se ji skrivaj in potihoma smejali na ogradi. Kravi sta se ji zamerili in zdaj bi ju za ves svet ne mogla imeti rada. Zato pa je pograbila šibo in ju pognala domov. Teti je odločno povedala, da ne mara več krav in da mora še danes v mesto. Vse prigovarjanje ni pomagalo prav nič. Teta je morala zapreči, Rezička pa je šla na vas, da poišče Nano in jo odvede s seboj. Našla jo je na cesti in jo prijelja za roko.

»Voziček je že naprežen«, ji je rekla. »Zdaj pa kar z mano! Saj si mi obljubila, da pojdeš z menoj k moji punčki.«

Nana se ji je iztrgala iz rok in zavreščala, da jo je bilo slišati kdo ve kam. Bežala je po cesti in jokala, kot bi šlo za njo sto razbojnikov. Rezička je gledala za njo vsa začudena in ni vedela, čemu joče nesrečni otrok in čemu beži pred njo. Šele, ko je Nana izginila za ovinkom, se je obrnila in šla nazaj.

»Neumna je«, je rekla a drugega nič.

In nazadnje ji je bilo prav, da Nana noče z njo. »Hm«, si je mislila. »Dekletce je rado umazano in križ bi imela z

njim, ko bi ga umivala. In Bog ve, če bi bilo moji punčki prav, če bi imela tako tovarišico? Hm...«

»Hm«, je rekla medpotoma še trikrat. A četrtič ni rekla več, ker že ni več mislila na Gabrovec, še manj pa na Nano.

DANILO GORINŠEK:

Škrat Dolgobrad

*Hej, za vasico gozd šumi,
drevo se v njem dviguje,
v drevesu zeva dupelce,
škrat v dupelcu domuje.*

*Domuje škrat tam Dolgobrad,
lehak je — vsak vrtnec
odnese ga lahko v nebo —
in dolg je kot mezinček.*

*Ko Dolgobrad se nasmeji,
na mah v gozd solnce sije,
a ko mu jezno zre oko
zablisne, ploha lije.*

*Ko stopi v gozd nepridiprav,
vse potepta, poruje,
škrat zabesni — brž blisk in grom
in ploha koj se vsuje...*

*Ko človek gozd občudujoč
v pobožnosti trepeče,
škrat Dolgobrad se nasmeji
in — solnce zaleskeče...*

*Bog živi te, škrat Dolgobrad,
da večno domoval bi
v tem gozdu in da ti obraz
vsevdilj se le smehljal bi!*

balončkiiii!»

In na enem teh pohodov se je zapečatila Skakončkova usoda. Kupila ga je gospa, lepa in bogata, za svojega sinka, Miška.

»To pa to!« se je razveselil Skakonček. »Pri tem fantu se bom pa nedvomno zelo dobro imel. Da sem se le rešil pustega prodajalca, ki ne zna drugega, ko ves dan kričati po ulicah: Balončki, balončki!«

»Juhuhu!« je zavriskal iz polnega grla in prevrnil kar tri kozolce hkratu.

V pisani družini

Skakonček se je čudil in samo čudil, ko je prišel v Miškov dom. Kaj vse je imel ta deček v svoji beli, prijazni sobici. Slikarice cele kupe, pa medvedka, slona, opico, konjčka, pajaca in kar je bilo najbolj imenitno, pravo kolo.

Seveda je bilo vse to Skakončku neznansko všeč. Holaj, si je mislil, tukaj bomo pa imenitno živeli. Ni si mogel kaj, da bi ne bleknil:

»Miško ti moraš biti pa res imeniten fant, ko imaš toliko teh lepih reči. Saj niti pregledati ne morem vsega, toliko igrač imaš.

»Hhm«, — je zadovoljno pohrnil Miško, seveda, precej igrač imam. Saj je pa tudi moj papaček bogat, veliko trgovino ima in zasluži cele kupe denarja.

»Vidiš, saj sem koj uganil, da si imeniten fant«, je pritikal Skakonček.

»Zdaj ti moram pa predstaviti svoje igrače«, je rekel Miško in dvignil medvedka. »Vidiš, to je medvedek Brundač. Če ga pritisneš na trebuh, pa zabrunda: mr, mrmr.«

»Imenitno!« je vzkliknil balonček ves vžhičen.

»In tistole je opica Mica. Če njo pritisneš na trebuh pa zacvili: fuu, fuu.«

»Imenitno, imenitno!« se je hahljal Skakonček.

»Tole je pa slon Trobentar. Noge ima na kolesčkih, da ga lahko vozim s seboj, če grem na sprehod.«

»Glej, glej, da kar slona lahko s seboj jemlješ?« se je čudom čudil Skakonček.

»Konjček Rjavček je pa se več vreden. Če skočim nanj, se zaguglje in me guglje in guglje ves dan, če hočem.«

»Jož, to mora biti prijetno!« se je

navduševal balonček.

»Pa tale pajac, ki sem mu dal ime Burkač. Da bi ga videl kako skače in se prekopčuje, če ga pritisnem na gumb, ki ga ima na hrbtu. Bolje gotovo nihče ne zna.«

»Jaz že«, se je brž upril Skakonček.

»Ti?« se je začudil Miško.

»Jaz, jaz, kdo pa drugi«, — se je balonček bahaško potrkal po prsih, — »kar preizkusi naju, pa boš videl.«

»Velja!« je pritrdil Miško. Pritisnil je pajaca na gumb in hkratu zaklical:

»Ena, dve, tri!«

»Hopla!« je poskočil pajac.

»Hopla, hopla!« je poskočil balonček.

»Bum, bum« se je prekopicnil Burkač.

»Bum bum, bum«, — je kar tri kozolce naenkrat prevrnil Skakonček, da je Miško ves navdušen zaploskal in pritrdil. Da, res, ti znaš mnogo bolje!

»Kaj pa jaz?« je v kotu zacvilila žoga. »Mene pa ne bi ugnal v skokih. Stavim, da bi višje skočila.«

»He, tetka žoga, kar poskusiva«, se je zahehetal Skakonček.

»Hooop!« je skočila žoga, visoko, kolikor je mogla. Ko je vsa zasopla priletela na tla je brž pogledala, kje je balonček.

»Hohoho!« se je oglasilo nekje izpod stropa. Skakonček se je tiščal stropa in se režal: »Hohoho, tetka žoga, pa sem vas, kaj?«

»Goljuf!« je zacvilila žoga in se osramočena zakotalila v kot.

Še Miška je bilo sram, pa se je opravičeval Skakončku:

»Saj pravim, te moje igrače so že nad leto dni stare, pa so že vse zanič.«

»O, jaz sem pa še mlad«, — se je zasmeljal Skakonček, — »komaj pred tednom sem prišel iz tovarne.«

Lepi dnevi

Prav prijetno je bilo Skakončku pa Mišku. Povsod ga je jemal s seboj. Bila sta velika prijatelja. Zlasti lepo se je zdelo balončku, kadar sta se vozila s kolesom. Miško si ga je privezal okoli roke in skočil na kolo. In potem sta križem kražem drvela po ulicah. »Hopla, hopla, hopla!« je vriskal Skakonček, poskakoval in se prekopicaval, da so otroci, ki so ju srečavali, vzklikali od navdušenja. (Dalje prihodnjič)

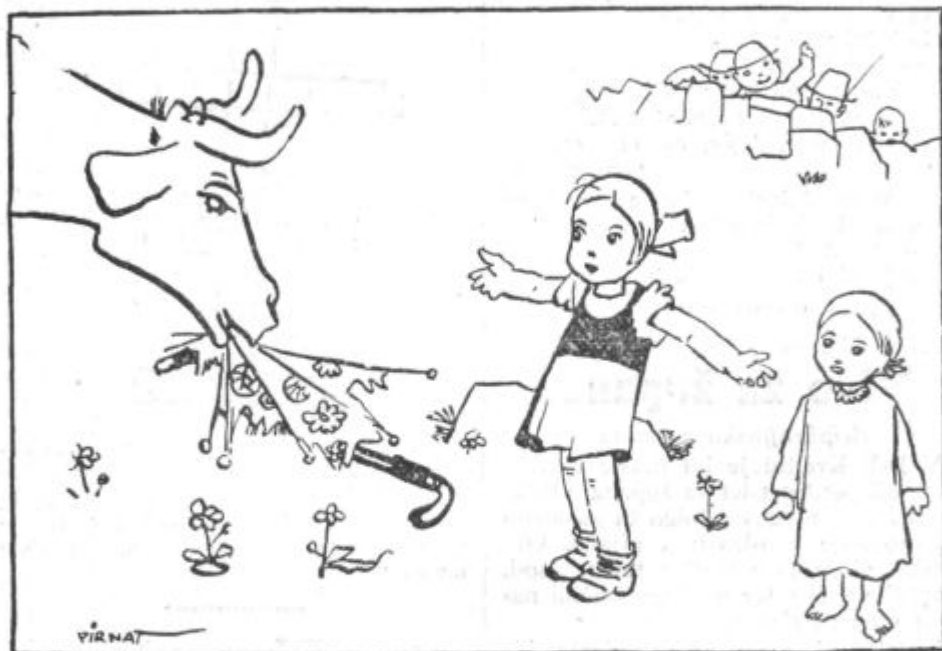
Jos. Vandot :

Pastirica s solnčnikom

Tisto popoldne je bilo Reziki strašno dolgčas. Vse svoje igrače je bila pregledala že trikrat, a ni našla na njih niti pičice, ki bi ji bila všeč in ki bi jo vsaj za trenutek pokratkočasila. Niti njena punčka ne, ki je živo gledala, imela rdeča lica in zlate lase in se je venomer smeh-

vajeti kar k hišnim durim in nenadoma smuknila v vežo. Rezika se je hotela vsemu temu čuditi, a se ni utegnila. Zakaj hipoma je zapel zvonec in morala je k vratom, da jih odpre in pogleda, kdo je prav za prav pozvonil.

Pri vratih je stala kmetica z rdečo

ljala, kakor se zna smehljati samo kraljična iz Bog ve katere dežele. A danes Reziki to smehljanje ni ugajalo prav nič. Odrinila je punčko v kot in ji je bilo še bolj dolgčas.

Stopila je k oknu in gledala na ulico, če bi nemara tam doli zagledala nekaj takega, kar bi bilo vredno gledati. A ulica je bila v sončni pripeki prazna. Le enkrat je Rezika zaslišala pritajeno drdranje, ki je prihajalo izza vogala. Pogledala je tja gor, in res — izza vogala je počasi pripeketal siv konjič, za njim se je prizibal neroden kmetski voziček, a na vozičku je sedela debelušna kmetica z rdečkasto ruto na glavi.

Konjiček je pripeketal prav pod Rezikino okno. Kmetica je pritegnila vajeti, da se je konjiček sunkoma ustavil. Kmetica je stopila počasi z voza, privezala

ruto na glavi. Veselo se je smehljala in pobožala Reziko po laseh. »Glej no — saj si ti in kako si zrastle,« je rekla. »Ali je mama doma?«

»Seveda je doma,« je odvrnila Rezika in začudena gledala kmetico. A že je tlesnila z rokami in zavpila: »Mama, teta je prišla, joj, teta!«

Kmetica je bila res teta iz Gabrova. Vsako leto se je enkrat pripeljala na svojem vozičku v mesto, ostala kratko uro na Rezikinem domu, pokramljala o vseh mogočih rečeh in se proti večeru spet odpeljala domov. Reziki je bila teta všeč, ker je bila vesela in se je znala smehljati skoro tako kot njena punčka. Čudila se je njeni zgovornosti in je ugibala, kako je mogoče, da teti nikoli ne zmanjka besede.

Tudi danes jo je bila vesela, zlasti

Ina Slokanova:

Marjetica prosi

Martica prosi
in od hiše do hiše
svojo bedo nosi.
Ljudje božji, dajte, usmilite se,
»Ljudje božji, dajte usmilite se,
pomagajte!

Sedem nas je doma, pri nas,
mamica, atek, Tonček, Andrejček,
Tinka, in Anka in jaz —
in vsem nam je mrz —
in lačni smo vsi —
vse dni, vse noči,
odkar je atek doma, brez dela
in je mama od skrbi zbolela.
Ljudje božji, dajte, usmilite se,
pomagajte!«

Žalostno, žalostno Martica prosi —
in vsa bleda in šibka
od hiše do hiše
svoj težki tovor — bedo nosi.

Lolze Zupanc:

Vino za župana

Belokrajinska narodna

V Beli Krajini je bil nekoč človek,
ki je bil petdeset let za župana. Obča-
ni so hoteli njegovo dolgo in zaslužno
županovanje proslaviti s pijačo. Ob-
činski sluga je naložil v telege sod,
ojarmil volička ter hajd po občini na-
birat vina za slavlje.

Prišel je k prvemu gospodarju. Ta
pa je bil od sile skop. V sod je zlij že
pripravljen barilec vode, misleč: »V
tolikšnem sodu se moj barilec vode ne
bo poznal.«

Kakor prvi skoporitec, so storili tu-
di ostali, vsak zase misleč: »Eh, saj v
tolikšnem sodu se moj barilec vode
itak ne bo poznal.«

Prišel je dan slavlja. Na županovem
domu so se zbrali skoro vsi gospodar-
ji iz občine. Bila je polna hiša moža-
kov. Župan je pa ukazal podarjeno vi-
no razdeliti mednje, sam je pa pil žga-
nico, ki je bila njegova najljubša pi-
jača.

Gostje so stopili k sodu in odprli
pipo. Toda mesto vina so prestregli
samo vodo.

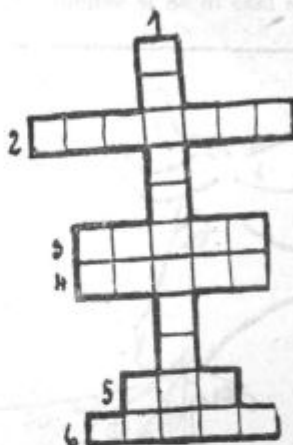
Drug za drugim so se s težko vest-
jo in osramočeni odstranili iz hiše.

Rešitev križanke „Jazbec“

Vodoravno: 1. rt; 3. Sokol; 6. trga-
tev; 8. paleta; 9. čep.

Navpično: 1. rogač; 2. tkalec; 3. srp;
4. otep; 5. let; 7. vas.

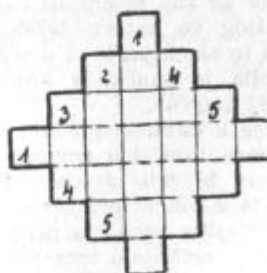
Križanka

Navpično: 1. zadnje človekovo bivališče.

Vodoravno: 2. Glavno mesto Prednje In-
dije, 3. hrib pri Beogradu, kjer je grob ne-
znanega vojaka, 4. krstno ime kosovskega ju-
naka Obilića, 5. rodbinski član, 6. prižiga-
mo na grobovih.

Diamant

Vodoravno: 1. rudniški kraj v naši ba-
novini, 2. Italijan, 3. gozdar, 4. glasbilo,
5. razje železo

Navpično: 1. isto kot 1. vodoravno, 2.
isto kot 3. vodoravno, 3. isto kot 2.
vodoravno, 4. isto kot 4. vodoravno, 5.
isto kot 5. vodoravno